

„Vom fi iarăși ce am fost, și mai mult decât atâta..”

- N. Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IV
Numărul 198
(6677/1241)
15 - 21 aprilie 2015

Jos statuia Isărescu!

Cezar
Adonis Mihalache

Nu o fi ea „Deutsche Bank”, dar asta nu înseamnă că, în „țara lucrului bine făcut”, nemțește (deși pare mai mult sășăit-sășește!) nu ar putea fi și ea primenită! Căci, pe undeva e și nedrept... Se extrag de pe marea tablă pionii politici, băieții deștepți închipuiți pe

autohtone. Este prea multă istorie plină de sângele capitalului românesc acolo pentru a mai tăcea! Prea multă „preluare forțată” a averii noastre naționale prin jocurile mizerabile pe care BNR le-a mascat! Sunt prea numeroase filele despre felul în care omul de rând a fost împins spre falimentul personal de azi prin scheme financiar-bancare pe care BNR le-a protejat!

fișicului nemțesc din România. Țara datorat de Germania țării noastre de la al doilea război mondial încoace. Ba, chiar dacă s-ar primumeni subsidiara România a avut actori, scriitorii, poeți, sculptori, pictori, sășești, lui Mugur Isărescu inventatori, profesori, regizori și s-ar asigura bătrânețile. zori, etc. Apoi, peste aceste Pentru că treaba lui, ultima nume s-a așezat uitarea. Au apărut nume de actori de la Hollywood, scriitorii de talie internațională, asigura un continuator de

George V.
Grigore

Am trecut la Next Level!

Pro TV „Sunt celebru, scoate-mă de aici!”, filmat, chipurile, tocmai în Africa de Sud.

Printre toate aceste celebrități lansate cu ocazia acestui reality-show sunt și nume cunoscute de vedete, dar și nume necunoscute, vedete de plan doi care au acceptat întâlnirea cu jungla pentru revenirea (sau nu) în topuri.

Oricum, formula de show acceptă asemenea

post de regi ai Economicului, primarii cu aere de staroste bollywoodiani și atâtea alte fețe-fețe (dar când s-or primumeni pe la alde „fețe” și clericul, asta-i întrebarea?!). Or, el tot acolo să rămână?! Nu i-a ajuns un sfert de secol? Nu i-ar fi mai bine la pensie? Nu să facă pe postacul din turnul de veghe al „decontaminării”, aidoma fostului președinte, ci să-și urmeze pasiunea viticolă în rândul marilor pensionari ai țării.

Și este poate primul semnal mai serios pe care îl primește Mugur Isărescu. Că a venit și „apusul lui de soare” (ca mare maestru!) și ar trebui să se gândească și la alte „bănci”. La alea de prin parcuri sau de pe propria-i moșie. Pentru că, ajunge!

A venit vremea ca ușa de la debaraua cu schelete bancare să se deschidă. Să vedem și noi cum a fost falimentat sistemul bancar NAȚIONAL pentru a fi înlocuit de filialele și subsidiarele reprezentând avanposturile cercurilor de lobby, influență și mai apoi de devalizare a capitalului românesc.

A venit vremea să răsfoim adevărata „Carte neagră a Băncii Naționale a României”! De la începuturile destrucției băncilor

Unde este aurul țării? Unde este restul de rezervă „tercuit” prin decizia lui Mugur Isărescu de a nu se mai cumpăra aur? Unde sunt acțiunile băncilor autohtone decapitalizate sub numele unui faliment niciodată dovedit juridic și invocat doar pentru a putea fi preluate bijuteriile coroanei noastre bancare de către subscrierile marilor interese economice? Acele sfere de influență care au feliat țara pe zone de acțiune. Unde a fost Banca Națională, ca instituție de supraveghere a mediului bancar, când CEC-ul când era părtaș afacerile lui S.O. Vântu? Unde a fost când băncile comerciale erau falimentate prin instituția „creditului neperformant”? Și cât s-a furat, de fapt, între 1990 și 2000, perioadă în care Banca Națională acorda personajelor momentului credite cu dobânzi ridicol de mici?!

Sunt atâtea capete de acuzare împotriva aceluia care a stat neclintit un sfert de secol faronic pe fișicul tot mai subțiat al României încât orice pedeapsă pare prea mică! Dar măcar să plece!

Desigur, este o iluzie... Cât o fi el „lucrul” de bine făcut, nu o să se apuce valetul doamnei Merkel să-l alunge pe protectorul

același „rit” la șefia landului bancar. Unul care să țină și el bine ferecate în seiful am arhivelor notele de îndatorare ale Germaniei către România.

Asta nu înseamnă că nu trebuie să punem pe ANI să verifice averea lui Mugur Isărescu spectacol, mai ales într-un așa cum a cerut ong-ul de film și se bucură de renume, protecție a consumatorilor de mare popularitate, sau un (de servicii bancare) sportiv de mare talent și popularitate.

„Asociația Parakletos” (mai bine îi spuneau „Asociația Racletă” – măcar suna dramatic românește!). Și chiar dacă primesc apelativul de ANI va face și ea pe fata „vedetă”, deoarece vedetele mare și va spune că zilei de astăzi din România Isărescu nu e de fapt înalt sunt dintr-un alt aluat, mult funcționar public, că BNR mai fragil și mai sclipitor, mult are propria-i regulă de verificare mai „cruduțe”.

care a averilor, ei între ei!, Așa am petrecut 25 că de aia BNR e de ani de „vedetism” în „guvernanță” iar Mugurel România, iar acum, după guvernator, măcar să nu atâtea „experiență”, am putut rămânem de carul... cu boi trece la un alt nivel: Celebri- (plătitori de taxe!) din gale-tatea. Să nu credeți că, în riamansardei de la BNR!

P.S.:

Care e legătura dintre Lenin și Isărescu? Cel dintâi e mumie, iar al doilea aproape statuie faraonică... Dar, mai ales faptul că primul a făcut o revoluție cu banii lui Rockefeller și Rothschild, pe ai căror urmași cu kippă, iată, i-a servit, mai târziu în timp, și Mugur Isărescu!

nu mai fi naționaliști, ne-am uitat „campionii” acestor categorii profesionale de elită și egorii profesionale de elită și unii post de televiziune, vedetele unui anumit sport, vedetele partidelor politice, etc. „Vedetă (conform DEX) este un actor sau actriță care deține un rol principal într-un spectacol, mai ales într-un film și se bucură de renume, protecție a consumatorilor de mare popularitate, sau un sportiv de mare talent și popularitate.” Ca actor-interpret am refuzat să dețin un rol principal într-un spectacol, mai ales într-un film și se bucură de renume, protecție a consumatorilor de mare popularitate, sau un sportiv de mare talent și popularitate.

Nu! Nici pe departe! Trebuia un Next Level și el a apărut! Dar ce înseamnă „celebritate” ne spune DEX-ul: „Persoană care se bucură de mare renume, faimă, glorie, strălucire și prestigiu”. Iar primele 12 celebrități ale României anului 2015 au fost cele din reality-show-ul de la

compromisuri, fiind creată pe aceleași coordonate ca și în occident. Ce am văzut în acest show? Celebrități, șerpi, șobolani, gândaci, lăcuste, furnici, etc.

Nu am putut urmări „celebritățile” și parcursul lor prin slalomul de probe abominabile spre marele premiu, pentru că am avut lucruri mai bune de făcut sau vizionat. Dar „celebritățile” și-au văzut de treaba lor și au ajuns și la un final, așteptat sau nu.

Acum urmează să se ia interviuri, iar „celebritățile” să fie invitate în „prime time”, odată și încă o dată, așa cum le stă bine unor celebrități. Important este ratingul și acceptarea...

Acum, iată, poporul român a mai evoluat puțin și putem spune că am mai făcut un pas spre vestul civilizării: avem celebrități! De acum nu îmi mai este teamă că se va spune că țara noastră este codașa Europei sau a întregii lumi. Nu! România se află în plutonul fruntaș! La celebritate...

Viziuni asupra orei de educație religioasă

Cristian
Vasiliu

Viziunea filozofică

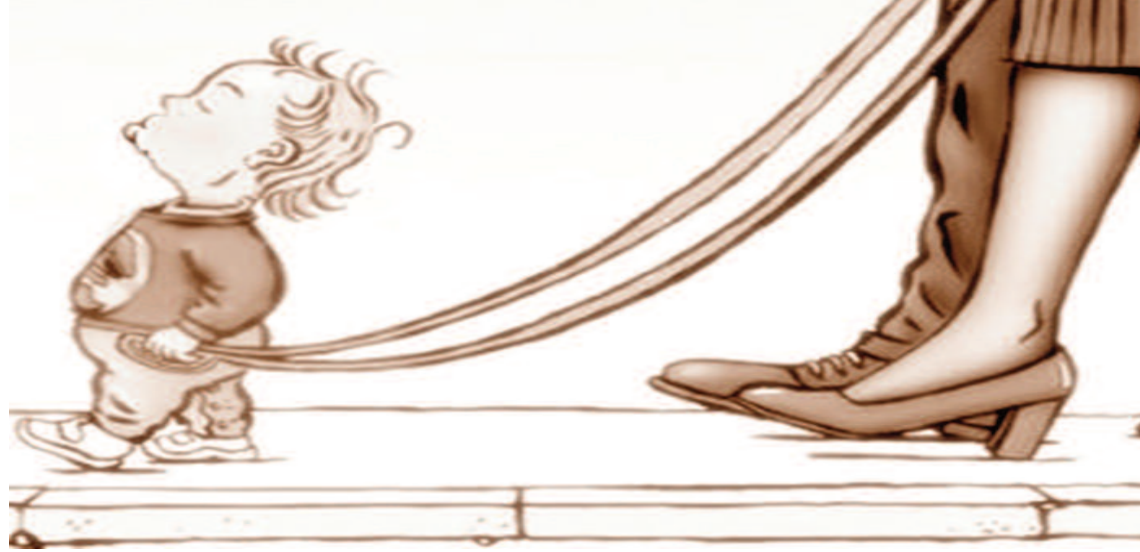
Educația este împărțită între verbele „a ști” și „a fi” (între informativ și formativ). Dacă ne dorim oameni compleți, cu o deplină libertate de discernământ, capabili să își asigure nu numai traiul, dar și fericirea, ea – educația – ar trebui să hrănească și să antreneze toate tipurile de gândire – gândirea rațională, mistică, afectivă, creativă și sensibilă. Dacă ne dorim în schimb oameni postmoderni atunci – da! – putem scoate din curriculumul școlar educația religioasă, istoria și tot ceea ce atentează la definiția și totodată postulatul modernității: modernitatea ca ieșire din orice religie/ideologie și din orice timp.

Deși postmodernitatea este filozofia preferată și în concordanță totală cu vremurile, personal eu sunt solidar cu punctul de vedere conform căruia postmodernitatea este o fundătura. Din interiorul ei acest lucru nu este vizibil pentru că nu are nicio ideologie care să îi dea un sens, iar timpul este ca o bandă a lui Moebus. Una dintre ieșirile posibile – nu singura! – pe care le întrezăresc din această fundătura este ieșirea înapoi, ieșirea prin religie: fie prin negarea afirmației deicidice a lui Nietzsche: „Gott ist tot!”, fie prin reînvierea Lui. Este o opțiune pe care ar trebui măcar să o avem la îndemână.

Viziunea culturală

Printre altele – extrăgând selectiv pentru argumentație – modernitatea înseamnă și multiculturalism și libertate. Multiculturalism pentru ca aparținem mai multor culturi în același timp și libertate pentru ca decizia de afiliere la culturile din care facem parte ar trebui să ne aparțină. Suntem români (în cadrul culturii române/românești), suntem creștini (în cadrul culturii religioase creștine ortodoxe), suntem angajați (în cadrul culturilor organizaționale), suntem microbiști (în cadrul culturilor sportive) și suntem copii, părinți, soți (în cadrul culturilor familiale). E o inflație de libertate în jur; în principiu putem intra și ieși din aceste culturi după bunul plac: putem emigra în

țări mai dezvoltate economic, putem să ne botezăm în altă confesiune, putem să ne schimbăm slujba, preferințele sportive, putem divorța sau ne putem înstrăina de membrii familiei, însă două sunt culturile în care suntem introduși fără a fi consultați, la o

vârstă la care alegerea nu este posibilă: cultura națională și cultura religioasă. Și acest lucru este de înțeles: nu putem fi nimeni și ai nimănui până când putem ști cine și ai cui suntem de fapt.

Avem nevoie de o identitate materială și de una spirituală inițială. Prea puțini contestă acest fapt în cazul culturii naționale. Suntem «numiți» români prin certificatul de naștere și apoi suntem «forțați» să ne învățăm istoria, geografia și suntem «expuși» zilnic la produsele culturii românești; «devenim» români (câți dintre noi mai devenim – mai exact: mai rămânem – români!). De ce – dacă tot suntem botezați creștini – să nu aflăm măcar ce înseamnă religia creștină și să avem șansa să devenim în ea, pentru că – trebuie să o recunoaștem! – expunerea la cultura religioasă este în actualitate aproape nulă? Amintesc faptul că, mai înainte, cele două identități – cea de român și cea de creștin – se contopeau într-una singură: în anul 1879 în constituția României a fost introdus Articolul 7 ce condiționa cetățenia română de apartenența la rituri creștine! (mai exact, a fost revizuit Art 7. din Actul emis de Adunarea electivă de la 1 iulie 1866 – n.r.). În momentul de față parcă între cele două culturi – între roman și creștin – se pornește un conflict.

Viziunea instituțională (sau civilizațională)

Nu cred că ora de educație religioasă înseamnă siluirea spirituală

a copiilor. Mai nocive după părerea mea pot fi uneori acele îndelungi ore de educație ideologică pragmatic-capitalistă la care ei sunt supuși zilnic, fără niciun fel de protecție sau – măcar – filtru. Dar – da! – pentru a fi „politically correct”, educația religioasă ar

eros (patima, iubirea pământescă) la agape (sau caritas) (iubirea totală și dezinteresată). Cât despre moarte, unde s-ar ajunge dacă în sprintul vieții, nimeni nu ar mai vedea nimic dincolo de linia de finish? Ar fi cu toții tentați să încetinească ritmul – ba

Constituționala, ar trebui să îi includă drept ținte și pe aceștia.

Viziunea manipulării

În cele din urmă mi se pare ca problema este în altă parte. Oricare din viziunile de mai sus nu numai ca acceptă critici totale sau parțiale, dar ele pot fi și ignorate cu desăvârșire. Un lucru este însă clar. Modul în care s-a acționat în privința orei de educație religioasă dezvăluie o încercare fără echivoc de manipulare. Părinții au trebuit să opteze (prin petiție) pentru ca ora de educație să fie inclusă în curriculumul școlar a propriului copil; implicit – dacă părinții nu fac absolut nimic! – ora de educație religioasă era scoasă din curriculumul școlar.

Toți psihologii specializați în comportamentul uman pot recunoaște în aceasta practică folosirea efectului implicit (default effect). Efectul implicit se referă la faptul că – din anumite cauze ce țin de natura umană: efortul cognitiv suplimentar – Ce mă interesează pe mine? O fi bine, o fi rău?, costurile de schimbare: Trebuie să fac o petiție, să o semnez și să o duc personal la școală!?, și forța recomandării – Dacă e implicit, înseamnă că asta e varianta recomandată și alții au ales-o și ei! – opțiunea implicită este preferată celeilalte/celorlalte opțiuni. Este un soi de perversitate ca în numele libertății să îngustezi voit libertatea prin exploatarea slăbiciunilor omenești.

Oare cui servește?

P.S.:

Îmi propusesem și alte două viziuni: una morală și alta politică, dar cred că ele își pierd relevanța în condițiile în care politica (și oamenii care o practică) sunt deja compromiși, iar chestiunea orei de religie și a intereselor legate de ea nu îi poate compromite și mai mult și în condițiile în care morală nu mai are oricum nici caracter universal, nici caracter obligatoriu, iar în special morală creștină poate fi categorisită – pe nedrept! – ca fiind anacronică.

trebuie să fie opțională. Mă întreb însă de ce opțiunea de a participa sau nu la orele de educație religioasă ar trebui să aparțină părinților. Poate că apelul la un forum – instituție – nu este cea mai bună soluție liberală în cazul educației (după cum a decis C.C.R.), dar nu poate fi vorba de libertate în cazul unor persoane fără discernământ: copii. Dacă în privința materială putem pleca de la presupunerea că părinții acționează în general fără greș în interesul lor, nu același lucru se aplica și în privința spirituală.

Orice ar susține Curtea Constituțională! Să nu uităm că instituția scolii a apărut tocmai pentru că, de la un anumit moment al dezvoltării lor în sus, părinții nu-și mai puteau forma și informa – Noica are un articol despre Formă, formare și informare – singuri copii.

Viziunea psihologică

Putem admite validitatea tezei – de altfel, chiar dacă nu demonstrată, cel puțin testată științific – conform căreia religia, mai ales în cazul societăților instabile și slab dezvoltate, crește confortul psihic al membrilor ei. O explicație simplă ar fi aceea că religia a dat răspunsuri – nu neapărat adevărate! – marilor întrebări ce au frământat dintotdeauna spiritul uman: dragostea și moartea (eros și thanatos la S. Freud). Și prin urmare – un sens vieții. Cu toate constrângerile pe care le-a impus sexualității și a relelor care au decurs de aici, cel puțin ca program, religia a elevat noțiunea de iubire; de la

poate chiar să abandoneze – în primul rând pentru că orizontului s-ar alinia cu moartea și în al doilea rând pentru că le-ar lipsi încurajarea antrenorului de pe margine. Îmi imaginez o epidemie generală de depresie, o lamentare dizgrațioasă îi preajma bătrâneții. În final ar muri cu toții înfricoșați și fără speranță, după o agonie întunecată și nedemnă.

Nu cer sacrificarea adevărului și a libertății noastre de a-l cunoaște, a raționalității noastre iluminate, însă ar trebui să fim atenți și la pericolele pe care adevărul și libertatea le prezintă pentru cei nepregătiți și neputincioși. După mușcătura din măr și după alungarea din Rai, Adam și Eva trebuie să fi suferit o vreme de depresie și alienare și să fi regretat inutila cunoaștere pe care o dobândiseră; după atâta timp depresia – demonul amiezii – este încă boala cea mai înspăimântătoare și cea mai răspândită.

Viziunea ironică

Din această perspectivă atrag atenția părinților care nu numai că nu îți doresc ora de educație religioasă pentru copii lor, dar care se și declară oripilați și indignați de pretenția bisericii și a scolii de a o face obligatorie, că și personaje imaginare precum Moș Nicolae, Moș Crăciun, Zâna Măseluța, etc... se înscriu în categoria miturilor benefice. Dacă sunt animați într-adevăr de o dragoste onestă față de adevăr și libertate, atunci în nobila lor contra-cruciadă, sprijinită de Curtea

„Cap pătrat” - episcopul iredentismului!

Corneliu
Florea

Nu-mi face nici o plăcere să scriu despre Laszlo Tökes, dar cineva trebuie, cel puțin, să semnalizeze malignitatea, ipocrizia și parvenirea acestui rebut social ce a umplut lumea largă cu ura sa împotriva românilor și României! Dacă citiți părerea mea despre autor și despre scrierea pe care a semnat-o și nu vă convinge, citiți-i cartea, se găsește în librăriile din Anglia și din Statele Unite. Din motive de nemernicie și josnicie, autorul nu a publicat-o în România. Cartea semnată de el *The Fall of Tyrants* are un subtitlu „The incredible Story of One Pastor's Witness, the People of Romania and the Overtrow of Ceaușescu”, apărută în Editura Crossway Books Wheaton, Illinois, USA în 1990. Începe cu un fals Laszlo Tokes (în continuare LT) nu a fost martorul (witness) al incredibilei povești la răsturnarea lui Ceaușescu, pentru că se afla foarte departe, într-o comună sălăjană, Mineu, unde afară doar de tăierea porcilor de Crăciun, când primea cărnați și caltaboși de la enoriașii parohiei reformate. Această carte trebuie să apară și în România, altfel românii nu vor ști ce istorie li s-a fabricat de pastorul reformat, istorie din care reiese iredentismul și segregarea creștinului reformat. Dacă ar fi apărut în România, cititorii ar fi avut ocazia să-și dea seama de la început cine este LT, ar fi fost mai atenți, ar fi observat mai bine ce se petrece în jurul lor, cum pastorul începe să fisureze buna înțelegere dintre unguri și români pentru un conflict etnic de proporții.

Fișa biografică a lui Laszlo Tökes, cu date din cartea semnată de el, Laszlo Tökes s-a născut la întâi aprilie 1952 (pag. 22). Mulți se nasc de întâi aprilie, dacă tocmai atunci se împlinesc (sau nu) nouă luni, e soarta lor, de care se pot face glume bune sau proaste! De LT însă, soarta sau divinitatea reformată și-a bătut joc! A văzut prima dată lumina la Napoca în Dacia Superioară, acum în România se spune în Ardeal, la Cluj! În capitolul „Early Years” (Primii ani) ce începe la pag. 21, cititorul anglofon, de-a lungul și latul planetei, va afla că acest teritoriu a fost parte a Ungariei, nici mai mult nici mai puțin, decât o mie de ani! Pentru orice transilvănean – indiferent de etnie, dar cu bun simț și educație medie – afirmația lui LT și al multora ca el echivalează cu o mie de minciuni! Sunt convins că numai geologul fără naționalitate Emil Constantinescu, ex-rex-ul Mihăiță și încă niște elite post decembriste de București, Timișoara și Iași probabil cred

că așa o fi fost, pentru că niciodată nu au deschis Cărțile cele adevărate de Istorie și cu ajutorul aritmeticii elementare puteau număra anii: în anul 890 ajung în Panonia, iar după anul 1000 încep intrarea în Transilvania, în anul 1526 – Mohacs regatul ungar dispăre sub cotropirea otomană, Transilvania principat aparte, vasal otomanilor, în anul 1686 habsburgii ocupă Buda alungând turcii și devin dominanții Europei de Est, 1767 în Principatul Transilvaniei o reformă administrativă cu germana ca limbă oficială, 1848 o încercare nereușită a ungarilor de independență de sub habsburgi. În anul 1867 se formează dualismul austro-ungar iar în anul 1920, după Tratatul de Pace de la Trianon, Ungaria, după patru secole de ocupație și dominație, otomană și habsburgică revine din nou stat independent. Aceasta este realitatea istorică a marelui mileniu ungar, pe care naționaliștii unguri continuă să-l tot cărpească cu ață albă. Nu ne-ar deranja, dacă ne-ar da pace, că am avut și noi secole grele de dominare străină, dar ei nu pot da pace vecinilor, ei înainte cu iredentismul falsificând istoria, pe a lor glorificând-o și pe a vecinilor defăimând-o fără rușine.

„Apoi, LT sare istoric direct la anul 1916 „precizând” că armata română a ocupat Transilvania (pag. 21) care după el ar fi fost a Ungariei, nu făcând parte dintr-un imperiu la fel ca și Slovenia, Croația, Banatul, Slovacia. Cititorul anglofon din zilele noastre echivalează ocuparea lui LT cu un act de agresiune (uitându-și-le pe-ale lor de-a lungul secolelor) și va fi stăpânit de o atitudine de condamnare a românilor ce au ocupat „partea de o mie de ani” a Ungariei! Intoxicați cu acest fals grosolan, cititorii devin automat adepții ideii de reviziune a acestei „agresiuni” românești! Exact ceea ce se urmărește! De unde să știe cititorul anglofon că Transilvania a fost parte a Daciei, leagănul poporului român din înainte de Christos și aici trăiau, au fost majoritari tot timpul și luptau, cum puteau și cât puteau, pentru țară, limbă și credință, pentru independența naturală și normală.

„Tatăl meu a fost un pastor”. (de la pag.23). Tatăl său era pastor „protestant” – protesta și împotriva României Mari – care după ce a absolvit Institutul Teologic Reformat din Cluj, în 1938, a plecat la studii în Germania, că așa era pe vremurile acele, când Transilvania „era ocupată” de armata română. S-a întors la Cluj, ghici când? În 1940, odată cu „viteaza armată” a lui Horthy! Ce coincidentă, ce interesant! Și ce a devenit tatăl său sub administrația horthyistă? Nu mare lucru, doar secretarul episcopului reformat! Sunt convins că i-a iubit creștinește pe puturoșii de valahi cărora guvernul horthist le-a luat uni-

versitatea și liceele și a început a doua maghiarizare intensivă. Sunt încă în viață destui români clujeni care în vremea ocupației horthiste și-au făcut studiile în ungurește, ceilalți rămâneau fără studii superioare sau se refugiau în România.

La pagina 24, aflăm ” am ieșit în lume cântărind zece livre” adică 4350 de grame! Era foarte important pentru cititorul anglofon să cunoască „marea lui greutate” cu care a intrat în lume viitorul episcop reformat! De ce era așa de greu LT?! Fiindcă avea capul greu! Sosind el pe lume de întâi april, divinitatea ce i-a dat dreptul să fie protestant (noi acceptăm!) dar l-a înzestrat cu puțină hidrocefalie, adică ceva mai multă apă în cutia craniană decât creier. Nu multă, doar atât cât să aibă un cap mare și greu, observat chiar și de frații și surorile sale care au fost primii ce l-au numit Cap Pătrat (vezi pag. 24 expresia „square – head”). Lăsând la o parte celelalte semne descrise de el însuși, amintim doar „capul meu mare devenea plat pe orice parte a-și fi dormit” e suficient să se pună în discuție diagnosticul de hidrocefalie, nu numai de orice student medicinist, dar chiar și de cititorul obișnuit ce a citit definiția hidrocefaliei din orice dicționar

Așa i-au spus frații și surorile când el le-a declarat, în copilăria sa, că are să se facă episcop. (pag.25) Două pagini mai jos aflăm, că deși avea cap pătrat, fiul secretarului episcopal era precoce nevoie mare, explicându-ne cum la patru ani asculta radio și înțelegea evenimentele politice! Înțelegea de exemplu că o mare putere (URSS) asuprește o comunitate mică (Ungaria) Ce infatuare ridiculă, că știa asta e posibil, fiindcă tot timpul asta vorbeau în casă, dar a înțelege e cu totul altceva și ține de gândirea abstractă de care mă îndoiesc că e capabil acum, darămite la patru ani! Acum la maturitate, abia dă dovadă de o capacitate neuropsihică modestă, borderline IQ pe îl folosește numai în scopuri meschine. Înțelegerea realității sociale nu-i la îndemâna tuturor, cu atât mai puțin în cazul lui LT, născut de întâi aprilie cu cap pătrat și încătușat într-o dogmă religioasă!

Poate cititorul se îndoiește de cele de mai sus și vrea argumente precise. În acest caz îi recomand psihanaliza lui Sigmund Freud (cred că nu are obiecțiuni) mai direct la stagiile de dezvoltare ce definesc clar că între 3 și 6 ani este perioada „genito-locomotorie” („phalica” zice Freud, iar Alcibiade de București ar spune că „la patru ani Tokes se juca cu puța în nisip”, ceea ce nu-i prea departe de Freud).

Copiind modelele americane de autobiografii, scrie că tatălul și bunicul (tot pastor, pe undeva pe lângă Dej) au fost cei ce i-au influențat „gândirea” și ghidat

„principiile” în viață! Suntem convingși de influența ancestrală și știm și în ce direcție a fost făcută, dar că l-au învățat să fie principial sau să aibă principii nu putem accepta după lectura cărții sale, după comportament lui de impostor.

Întâi o paranteză: în textele englezești nu se scrie „maghiar language” ci „hungarian language”, deci le urmez exemplul și din alte motive. A doua paranteză, această declarație personală este dovadă că propaganda pe care o face de-a lungul și de-a latul cărții, în lungul și latul lumii, că minoritatea ungară nu are posibilitatea de a studia în limba ei este absolut falsă! Această grosolană minciună ne-a adus nouă, românilor, tot atâta rău în lume cât le-a adus lor tancurile rusești la Budapesta în 1956! Dar actualul guvern român, reprezentanții lui diplomatici în străinătate și noile elite apărute ca ciupercile de bălegar după 1989, mai bine își bagă degetul în nas decât să contracareze această denigrare adusă statului român. Cât despre pastorul deformat de perfidie, ce să mai zicem, acesta este un „principiu” învățat de la bunicul, tatălul și alți luptători „științifici” împotriva dreptului românesc în Transilvania!

La pagina 31-32, Cap Pătrat le explică americanilor, o injustiție strigătoare la cer, faptul că istoria Ungariei nu se învață în școlile românești, de parcă, în timpul ocupației horthiste în Ardeal, românii în școlile ungurești își învățau istoria lor, iar în Statele Unite învățământul începe cu istoria fiecărei minorități în parte.

Dar, LT precizează că dascălii lor, în secret, le dădeau lor priviri ațătoare (tantalising glimpses) din vremea când Transilvania era în frontierele ungurești! Foarte bine, mai că ar merita felicitări acești profesori, dacă le-ar fi spus corect tot adevărul istoric, geografic și demografic despre drepturile românilor ardeleni din vremurile frontierelor ungurești. Dar și ei tot iredentiști, vai de capul lor.

„Am crescut cu o sălbatică mândrie în naționalitatea mea ungară”, precizează Cap Pătrat la pag. 32! Simțământul național este o completare a personalității individuale sau colective, așa trebuie înțeleasă și respectată!

Dar, mândria sălbatică este patologică, mai ales când nu respectă naționalitatea altora precum face LT. Cunoscându-i rădăcinile mândriei sălbatică (fierce pride) nu ar trebui să-i permitem să și le manifeste în Dacia Superioară, adică în Ardealul pământ românesc! Dacă dorește să se manifeste cu mândrie sălbatică, îi propunem să imigreze în Statele Unite, să le arate el americanilor ce poate, când, aceștia primindu-l cu brațele deschise, îl vor arunca în melting pot cu tot cu istoria lui milenară! Știe el și ai lui ce

înseamnă melting pot-ul american. Emil Constantinescu și alți elitiști de Dâmbovița nu știu ce înseamnă democrația americană ce îi aruncă pe toți în oala de topit, ca să-i americanizeze, total și rapid, după o rețetă specifică. În Europa de astăzi sălbatica mândrie a lui LT este privită decât ca o reminiscență sălbatică.

Citat de la pag. 35, arătându-le americanilor cu cine au ei de-a face! Din acest motiv am să folosesc în continuare cuvântul God. Eu nu cred că God ar fi avut motive speciale să fie părtinitor cu Cap Pătrat și să-l implore de pastor, ar fi făcut-o de oaie cum zice românul, dar dacă tipul s-a vârat i-a dat pace, deziluzionat. El (God) crease OMUL, societatea capetele pătrate! Din această propoziție, scrisă și semnată, reiese pregnant cât de departe îi merge grandomania încercând să-i uimească pe americanii cei naivi cu „God called me” Săracul God a rămas cu gura căscată, surprins și încurcat, în fața credincioșilor cinstiți, a și roșit la față de atâta îngâmfare ugurească! Ce tupeu, ce necuviință! Niciodată God nu a chemat pe nimeni pe poziții de pastor (reformat) aceasta fiind o alegere din proprie credință și simțire, până la acest nesimțit. În fond și la urma urmei, mulți știu de ce a devenit pastor, pentru nu era bun de nimic altceva și atunci tatălul pastor la băgat la el, la Institutul Teologic Reformat din Cluj, unde ajunsese profesor. În paranteză, pentru prostovani de guvernanți și cei ce se afișează elite post decembriste, tatălul Capului Pătrat, fost secretarul episcopului reformat pe vremea ocupației Horthiste, sub Ceaușescu a ajuns profesor la Institutul Teologic Reformat din Cluj - instituit integral în limba ungară – cceea ce este o altă dovadă, cât i-a asuprit și deznaționalizat Ceaușescu pe minoritarii unguri, dar și un exemplu al sistemului de pile la reformați!

Apoi, oricare cititor, ce se informează și din alte surse, va afla că, în timpul institutului nu s-a devotat cu seriozitate și pioșenie „chemării”, ci a intrat în conflict cu educatorii care nu corespundeau „stasului său”!

„Primul pas” – (de)scrierea săsească a unei experiențe românești!

Cezar
A. Mihalache

Nu încapă vorbă, cât s-a preumblat să ne reprezinte ca șef al statului, chiar dacă nu a căpătat de-zlegare la vorbă (cel puțin nu la cea românească, pe nemțește turuind de spui că e avanpost de „blitzkrieg!”), măcar s-a pus pe scris. Nu un amărât de capitol înghe-suit între câteva pagini, ci un volum întreg! Desigur, nu-i frumos să-l întrebăm când a avut vreme și de țară, și de scris?! Dar nici nu ne putem abține! Chiar dacă, în cele din urmă, e vorba doar de un dialog cu sine la capătul primelor 100 de zile de... liniște, totuși, când a avut timp să-și adune gândurile, ba să le mai și aștearnă pe hârtie?! Că între două concedii, trei vizite la biserică și nenumărate întâlniri externe, nu avea el vreme nici de notițe pe post-it-uri, dărmite de o carte!

Și totuși, să remarcăm meticulozitatea „specifică” (adică seacă!) a celui de al doilea volum, laconic intitulat: „Primul pas”. Evident, venit după întâiul... „Pas cu pas”, și în deschiderea unei lungi serii! Un volum ce are cu mult mai multe file decât primul său bilanț ca președinte. Bilanț care, între noi fie vorba, nu era bun nici măcar de Introducere. Dar, iată, se dovedește că funcția

de președinte e bună și ea la ceva... Să-și găsească omul vocația de romancier.

Acum, întrebarea e: de ce un titlu de găgă pentru un posibil bestseller? Pentru că, îi place ori nu, chiar

ina, pare mai degrabă că autorul chiar se închipuie meșter de țară. Unul care ne-a făcut deja îndrumarul de utilizare a țării, poate chiar după brevetul mecanismului nemțesc „pas cu

doilea pas” ori „Un nou pas”, asta dacă pierde editorii cadența „pașilor”, sau, chiar mai rău!, o serie nihilistă a președintelui plictist (nemțește!), serie reprezentată de volumele

doar vorbe de laudă, căci, iată!, avem dovada faptului că nu doar între pereții reci ai puscăriilor se pot scrie cărți în salve de krupp, ci și între zidurile, la fel de reci!, ale Cotrocenilor. Iar volumul

seamănă a nume de manual pentru utilizarea unui dispozitiv de ajutorare! Or, cine se găsește, de fapt, în premergătorul... de cuvinte? El, ca autor, ori noi, ca țară? Căci, „Primul pas” poate fi, eventual!, al lui, pentru că noi l-am făcut pe al nostru cu două decenii și jumătate în urmă! Iar istoria noastră nu începe de la herr Klaus, nefiind el nici primul (po)„pas”, nici ultimul, ci unul intermediar, vremelnic cadentat „nemțește”...

Desigur, alegerea titlului poate fi o fină ironie! Deși, răsfoind filele cu pric-

pas” (numai să nu se fi inspirat după orologiul bunicului, ăla de o sută de ani, că s-ar putea ca relativitatea să-i joace feste!).

Oricum, măcar ne-a făcut curioși! Și vrem să (ne) aflăm finalul din acest bestseller, sperăm nu vândut cu țară cu tot la Târgul de carte (de amintiri!) de la Berlin, că ne arde curiozitatea de a ne lectura „evoluția” din următoarele volume ale enciclopediei de la Cotroceni.

Ce va urma, dară? Pesemne, un alt derizoriu și la fel de sec titlu, precum „Al

„Un pas lateral”, „Pasul pe loc”, „Pasul înapoi” sau chiar „Ultimul pas”! Și câte „tomuri” va cuprinde în cele din urmă (că au și nemții „finish”-ul lor!) enciclopedia lui Klaus?!

Dar oricare ar fi „inspirația” lui Klaus, treaba e ca, „la final”, târgul de carte de la Cotroceni să nu ne claseze între filele dezamăgirii. Să nu ne lase acel gust amar care rămâne cititorului când vede finalul nereușit al unei cărți terminate bruscă între fălcile mașinii de scris...

Până acum, însă,

chiar se dovedește un curajos act cultural într-o țară în care părea că doar Direcția Penitenciarelor mai încuraja literatura! Câte zile de... mandat va trebui să-i scădem lui Klaus pentru această ispravă monografică ne vom dumeri, probabil, la următorul bilanț. Adică, volum!

la tabloul, neamule!

o legătură cu civilizația.

Un nume intangibil completează galeria de artă a acestui guvern de corupți. Ca într-un tablou semnat de pictori celebri, fostul ministru al Finanțelor, Darius Vâlcoș, acuzat de trafic de influență, a scăpat și el de cătușă, după ce procurorii i-au găsit o adevărată colecție de artă ascunsă în pereții falși, pe sub pat sau pe unde a apucat. Ei bine, acum nu mai vorbim despre găinării, despre gale de box sau despre vanghelioane. Darius Vâlcoș aflat la cârma Finanțelor a fructificat șpaga primită de-a lungul timpului în adevărate opere de artă sau în... lingouri de aur... Parcă mi-l imaginez pe Vâlcoș ducându-se în „talcioac” și negociind, la tarabă, prețul tablourilor și a bolovanilor de aur.

La o tarabă, îndărătul căreia stă o femeie trecută puțin de a doua tinerețe. Pe tarabă, întinse la soare, stau niște tablouri, câteva desene și vreo trei bolovani de aur. Pe

o căldură de transpirau și muștele, o mașină din aia de fițe, frânează brusca, ascunzându-se într-un nor de praf. Din ceață colbului coboară un domn bine, cu alură de șmecheraș de provincie. Sau de ministru? Dar nici nu mai contează. Aruncă o privire de specialist în stânga și-n dreapta, o vede pe femeie și se duce, glonț, la taraba ei. „Cu cât dai legătură asta?”, întreba domnul de la oraș, în timp ce încerca vopsea pânzei cu unghiștea degetului mic. „O sută de mii, toate.”

Le-am lăsat mai ieftin, că vreau să plec acasă. Nu mai stau. Dă o sută, iale, și să-ți trăiască familia!”, îi răspunde negustoreasa, bucuroasă că a găsit un mușteriu serios și îndrăgostit lulea de artă. Omul se uită, le măsoară, clatină din cap și întreabă: „Sunt originale? Nu mă trage în piept, că le iau pentru mine. Mi-am amenajat o camera mișto, un dormitor și vreau să pun sub pat ceva autentic, să-mi

delecteze privirea când oia da cu aspiratorul sub saltea”. Femeia se încruntă scurt, după care ridurile de pe frunte se relaxează, iar obrăjii se dezumflă, ca un balon din ăla primit în campania electorală: „Originale, mânca-ți-aș gură ta! Lote: asta-i Picasso, asta-i Renoir, asta-i mai de p-aici, a lu' unu' de-i zice Baba. Da' el o fi moș, că-i cam tremură mâna, bag seama” și râde zgomotos, scoțând la iveală niște dinți din aur în care se oglindea, vesel nevoie mare, soarele amezii. „Bre, să nu mă minți. Îți dau o căruță de bani, numai eu știu cum i-am câștigat”, îi spune mușteriu. „Te păcălesc eu?, sare femeia. „Ce dracu’, suntem oameni serioși! Că deh, cu cultura nu te joci. Dar mi-e cald rău și de aia ți le las mai ieftin.” Și începe să împacheteze marfa într-un ziar vechi, din vremea campaniei electorale, șifonând o mutră zâmbitoare de candidat „fotoșopat”.

Convins, omul se în-

toarce către șofer, acesta îi întinde o sacoșă de un leu, după care punga trece în mâinile vânzătoarei. Aceasta aruncă o privire versată în adâncul sacoșei și-i face omului din față ei un semn complice: „Nu-i mai număr, am încredere. Te-am bughit că ești boier! Să fii sănătos, să le stăpânești cu grijă!”

Apoi, marfa învelită în ziar și îngheșuită într-o pungă de rafie ajunge pe bancheta din spate. Mașina demarează în trombă, ridică alt nor de colb și dispăre în neant. În urmă rămâne talcicioacul, pestriț, cu precupețe gălăgioase, gură-cască, șmenari, acorduri disco pâlmuite de sunetul manelelor și negustori care vând vechituri șlefuite...

Petre
Iosipescu

În fiecare zi, tot mai multă lume își exprimă nemulțumirea față de ceea ce se întâmplă pe scena noastră politică și, firește, pe cea de unde s-a dezlănțuit sarabanda Justiției. Luăm cunoștință de fapte pe care mintea unui om normal nu le poate concepe și ne întrebăm cum de ajung autorii unor astfel de fărâdelegi să ocupe posturi de conducere dintre cele mai înalte. De la șef de stat, la ultimul consilier local sau mai știu eu ce angajat ne semnificativ, foarte mulți ne-au dovedit că nu le este în fire a munci serios, responsabil, corect, și că mintea lor este „turată” pentru a face exact ce nu trebuie.

Și, de aici, nemulțumirea generală a publicului, scandaluri pe toate palierele, dispute dintre cele mai aprige, acuzații și jigniri care nu mai au nici